

Připomínky veřejného ochránce práv

k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů

OBECNÉ PŘIPOMÍNKY:

Nemám.

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY:

1. K bodu 4 (k § 3 odst. 3)

Navrhovanou úpravu jako takovou hodnotím kladně. Považuji však za nesystematické její řazení do části druhé zákona „Chov a zušlechťování zvěře“. Logičtější by bylo její zařazení do části třetí „Ochrana myslivosti a zlepšování životních podmínek zvěře“. V souvislosti s navrhovanou úpravou shledávám jako nedostatek skutečnost, že porušení ustanovení § 3 odst. 3 není přestupkem nebo správním deliktem. Imperfektnost ustanovení znamená jeho nevynutitelnost. Lze mít za to, že bez hrozby sankcí nebude docházet k naplnění účelu úpravy. Mám za to, že dodržování navrhovaného ustanovení je odpovědností uživatele honitby. Případná sankce by tedy měla směřovat vůči uživateli honitby.

Tato připomínka je zásadní.

2. K bodu 6 (k § 12 odst. 1)

Dobrovolné navrhování ustanovení myslivecké stráže hodnotím negativně. Myslivecká stráž představuje jeden ze způsobů uplatňování státní správy na úseku myslivosti spočívající především v dozorování dodržování zákona o myslivosti. Mělo by být tedy zájmem státu, aby myslivecká stráž byla v honitbě ustanovována povinně. Argument uvedený v důvodové zprávě, že k zásahům myslivecké stráže proti „pytlákům“ je ve většině případů nutná asistence Policie České republiky, nepovažuji za dostatečně relevantní proto, aby bylo ponecháno na uvážení uživatele honitby, zda stráž orgánu státní správy navrhne ustanovit. Je to totiž právě myslivecká stráž, kdo zásah policie iniciuje, neboť členové myslivecké stráže se pohybují v terénu a případné pytláctví tak zpravidla zjistí jako první. Činnost stráže také nelze v žádném případě zužovat pouze na boj proti pytláctví, kompetence stráže se vztahují na řadu dalších přestupků na úseku myslivosti. Existence a efektivní fungování myslivecké stráže by tak mělo být (stejně jako v případě ostatních stráží) zájmem státu. Z výše uvedených důvodů dávám ke zvážení, zda povinnost ustanovování myslivecké stráže v zákoně o myslivosti i nadále nezachovat.

Tato připomínka je doporučující.

3. K § 12 odst. 4 a 5

Uvedená ustanovení zákona zůstávají beze změny. Je v nich upraveno posuzování bezúhonnosti osoby, která chce vykonávat funkci myslivecké stráže. Za bezúhonnou osobu se nepovažuje mimo jiné taková osoba, která byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin. Při posuzování bezúhonnosti se přitom nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního zákona. Uvedená ustanovení zákona shledávám příliš přísná, neboť ve svém důsledku znamenají, že osoba, která byla kdykoli (např. před 30 lety) v minulosti odsouzena za úmyslný trestný čin, nemůže funkci myslivecké stráže vykonávat. V případě prokazování bezúhonnosti pro výkon funkce lesní a rybářské stráže a stráže přírody je přitom dokládán výpis, ve kterém již zahlazená odsouzení za úmyslné trestné činy nejsou uváděna.¹ Vzniká tak nepoměr mezi výkonem funkce myslivecké stráže a funkce jiných stráží. Dle mého názoru neobstojí argument, že pro výkon funkce myslivecké stráže musí být nastavena kritéria přísněji, neboť myslivecká stráž užívá při své činnosti zbraň. Bezúhonnost osoby je posuzována již v rámci vydávání zbrojního průkazu pro lovecké zbraně opisem z evidence rejstříku trestů. Podrobovat osoby, které chtějí vykonávat funkci myslivecké stráže, opětovnému posuzování bezúhonnosti, považuji za neúčelné, a to zejména z toho důvodu, že myslivecká stráž může použít zbraň pouze k realizaci té části svých oprávnění, jež se týkají lovu. Zákon vylučuje, resp. vůbec nepředpokládá, použití zbraně při realizaci jiných oprávnění myslivecké stráže, tedy např. jako donucovacího prostředku.

S ohledem na výše uvedené bych považoval za vhodné, aby ustanovení § 12 odst. 4 a 5 zákona o myslivosti bylo upraveno v tom směru, aby u osoby navržené na výkon funkce myslivecké stráže byla bezúhonnost posuzována na základě výpisu z evidence rejstříku trestů, případně aby došlo ke zmírnění kritéria posuzování bezúhonnosti tím, že by se při předložení opisu zohledňovaly také další skutečnosti, podobně jako v ust. § 22 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, ve znění pozdějších právních předpisů (přesná specifikace trestných činů, za jejichž spáchání může být osoba odsouzena a již nebude považována za bezúhonnou, případně stanovení doby, která musí uplynout od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, proto, aby osoba byla považována za bezúhonnou).

Tato připomínka je zásadní.

4. K bodu 8 (k § 17 odst. 8 a 9)

Je sporné, zda se pozemky o výměře v intervalu mezi 50 a 500 ha, které jsou zároveň nepřičlenitelné k sousední honitbě, vyskytují skutečně v takové míře, jež odůvodňuje legislativní zakotvení výjimky ze zákonné minimální výměry honitby. Konstrukce navrhovaného ustanovení má velký potenciál k tomu, aby bylo užíváno k obcházení zákona, a ve svém důsledku může vést i k nežádoucímu drobení honiteb ve spojitosti s nově zamýšlenou výstavbou (fakticky dojde k oslabení zájmu na zachování minimálních výměr honiteb v procesech plánování a projednávání

---

¹ Obdobně totéž platí při porovnání oprávnění, která jednotlivé stráže mají daná zákonem. Mezi oprávněními existují rozdíly, avšak ne tak podstatné, aby odůvodňovaly to, že v případě myslivecké stráže by bylo požadováno doložení opisu a v případě ostatních stráží „pouze“ výpis.

stavební činnosti v území). Hovoří-li důvodová zpráva o překážkách v podobě dopravní infrastruktury či zástavby, mám za to, že by bylo na místě uvažovat také o zakotvení výjimky z požadavku na souvislost honebních pozemků (která v současnosti v zákoně o myslivosti není upravena). Podle okolností by tak mohl orgán státní správy myslivosti za splnění dalších zákonem daných podmínek rozhodnout buď o uznání honitby větší než 50 ha, ale nedosahující 500 ha, nebo o výjimce ze souvislosti honebních pozemků. Druhou variantu považuji za přínosnou z toho důvodu, že by honební pozemky, pro které by byla udělena výjimka, i nadále zůstaly součástí určité honitby zpravidla přesahující 500 ha, na které by bylo možné právo myslivosti vykonávat lépe, než na honebních pozemcích, které by byly uznány za samostatnou honitbu, nedosahující však výměry 500 ha.

Tato připomínka je doporučující.

5. K bodu 9 (§ 18 odst. 1)

Nově navrhované znění ustanovení § 18 odst. 1 zákona dle mého názoru otevírá značný prostor pro spory mezi držiteli, resp. uživateli sousedních honiteb, což nepovažuji za příhodné. Navrhuji proto, aby předkládaná změna byla z návrhu zákona vypuštěna, případně aby zástupci Ministerstva zemědělství v rámci vypořádání připomínek objasnili, z jakého důvodu a s jakým cílem byla změna v ustanovení § 18 odst. 1 zákona navržena.

Tato připomínka je zásadní.

6. K bodu 22 (§ 28 odst. 1)

Velmi kvituji navrhovanou úpravu spočívající v povinnosti zakládat do sbírky listin rejstříku honebních společenstev také seznam členů honebního společenstva, s uvedením jejich jména, příjmení a bydliště.

Honební společenstvo má podle § 19 odst. 8 zákona povinnost vést seznam svých členů, ve kterém zapisuje počet hlasů jednotlivých členů, název a sídlo člena, jde-li o právnickou osobu, nebo jméno a bydliště fyzické osoby, která je členem. Ve vazbě na to bych proto doporučoval, aby do ust. 28 odst. 1 zákona bylo doplněno, že v seznamu členů se uvádí také název a sídlo člena, jde-li o právnickou osobu.

V praxi se rovněž objevují problémy s tím, že seznamy členů honebního společenstva nejsou aktuální. V návaznosti na to bych proto považoval za vhodné, aby byla honebnímu společenstvu uložena povinnost minimálně jednou ročně aktualizovat ve sbírce listin také seznam členů honebního společenstva, s uvedením jejich jména, příjmení a bydliště, případně názvem a sídlem člena, jde-li o právnickou osobu.

Taktéž bych uvítal, pokud by v zákoně o myslivosti byla zakotvena povinnost zakládat do sbírky listin *aktuální* stanovy, a to do určité doby od schválení jejich nového znění. V praxi se lze totiž setkat s tím, že vedení honebního společenstva nekomunikuje s členem společenstva, a ten mnohdy nemůže zjistit aktuální znění

stanov, ve kterých jsou upřesněny i tak podstatné otázky, jako např. způsob doručování pozvánky na konání valné hromady.

Jsem názoru, že v praxi mohla mít vliv na neaktuálnost seznamu členů honebního společenstva a nezakládání aktuálních stanov do sbírky listin i skutečnost, že nesplnění uvedených povinností nebylo sankcionováno. Navrhuji proto, aby do návrhu předkládaného zákona byla zapracována rovněž sankce za případné neplnění výše uvedených povinností.

Jsem přesvědčen, že zajištění aktuálnosti stanov a obnovování seznamu členů honebního společenstva uloženého ve sbírce listin by přispělo k řádnému plnění funkce rejstříku honebních společenstev jako veřejného seznamu.

Tato připomínka je zásadní.

7. K bodu 25 (k § 29 odst. 4)

Navrhovaným zákonem by mělo dojít k vypuštění ustanovení § 29 odst. 4 zákona, které říká, že „*do nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby užívá honitbu její dosavadní uživatel*“. V důvodové zprávě k předkládanému zákonu je uvedeno, že „*stávající znění je v praxi mnohdy nepoužitelné, zejména v případě, že honitba zanikla (například na základě zákona) nebo její dosavadní uživatel zanikl nebo zemřel. Dochází tak k situaci, že na takto dotčených územích nelze provádět právo myslivosti...*“.

Neztotožňuji se s názorem ministerstva, že je výše citované ustanovení mnohdy nepoužitelné. Naopak se domnívám, že dané ustanovení je pro myslivost velmi podstatné, zejména právě v případech, kdy honitba zanikne.² I po zániku honitby musí být na honebních pozemcích vykonávána myslivost, která zahrnuje rovněž i potřebnou péči o zvěř³, neboť přičlenění honebních pozemků k některé z honiteb může trvat delší dobu (vezmeme-li v potaz podání odvolání a podání správní žaloby proti rozhodnutí o přičlenění pozemků k honitbě). V rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 2. března 2009, č. j. 59 Ca 116/2008-41, je uvedeno, že ust. § 29 odst. 4 je (vedle rozhodnutí o uznání honitby a nájemní smlouvy) jednou ze skutečností zakládající právo honitbu užívat.

Ministerstvo zemědělství navrhuje uvedené ustanovení ze zákona o myslivosti vypustit, avšak neuvádí, jakým způsobem a na základě jakého ustanovení bude myslivost v právně zaniklých honitbách vykonávána, ač z povahy věci na honebních pozemcích vykonávána být musí, a to kontinuálně. V opačném případě by zvěř nemohla být přikrmována v době nouze či např. sanitárně odstřelována. Odhlédnout

---

² V případě zániku honebního společenstva, které užívá honitbu ve vlastní režii, je aplikace tohoto ustanovení skutečně problematická, neboť přestane existovat subjekt, který měl honitbu i po jejím zániku dále užívat. Jsem však názoru, že takovýchto situací nebude v praxi mnoho, neboť převážná většina honiteb je pronajímána mysliveckým sdružením, fyzickým či právnickým osobám, které mohou užívání honitby po jejím zániku zajistit. Podle Ročního výkazu o honitbách, stavu a lovu zvěře v ČR za rok 2012 je v ČR 5748 honiteb a z toho je jich 5090 pronajímáno. Roční výkaz je dostupný na stránkách Ministerstva zemědělství:

http://eagri.cz/public/web/file/252186/Vykaz_MYSL_1_01_2012.pdf

³ Viz k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 13. prosince 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03.

nelze ani od problému s neustále rostoucími stavy spárkaté zvěře, k jehož řešení hledá ministerstvo cesty jak na úrovni legislativních změn (srov. navrhované změny ohledně výjimek ze zakázaných způsobů lovu v § 45 odst. 2 zákona nebo uvažovaných změn dob lovu), tak na úrovni metodického vedení. V této souvislosti se tak nejeví otevření možnosti pro existenci honitby, ve které nebude vykonávána myslivost, jako prozíravé⁴. Z výše uvedeného důvodu proto považují za vhodné citované ustanovení v zákoně o myslivosti ponechat, s výjimkou druhé věty, která hovoří o odkladném účinku odvolání při vydání rozhodnutí o uznání honitby. Vhodnější by však bylo jiným a komplexnějším způsobem upravit, kdo bude užívat honební pozemky právně zaniklé honitby (případně honitby, jejíž právní stav je nejistý), neboť vyloučení odkladného účinku není dostatečným nástrojem. V řadě případů zaniká honitba ze zákona a neexistuje tedy žádné rozhodnutí, u něhož by vyloučení odkladného účinku zabezpečilo kontinuální výkon myslivosti. Do uznání nové honitby nebo do přičlenění pozemků k okolním honitbám proto v takové zaniklé honitbě nikdo nehospodaří a dochází k problémům, které, mimo jiné, vedly k návrhu předkládané novely. Dle mého soudu by tedy bylo třeba upravit např., zda bude užíváním zaniklé honitby (nebo honitby, jejíž právní stav je nejistý) pověřen dosavadní uživatel honitby, a pokud nebude existovat, tak uživatel sousední honitby, případně uživatel některé z dalších uznaných honiteb. V souvislosti s pověřením k užívání právně zaniklé honitby bych považoval za vhodné vyřešit také otázku hrazení nákladů, které pověřenému subjektu vzniknou při hospodaření v právně zaniklé honitbě, a otázku rozsahu, v jakém má být právně zaniklá honitba užívána do doby nabytí právní moci rozhodnutí o uznání nové honitby. Bez takové úpravy může novela jen stěží splnit cíl deklarovaný v důvodové zprávě, tj. pomoci řešit přemnožení zvěře.

Tato připomínka je zásadní.

V Brně dne 8. srpna 2013

JUDr. Pavel Varvařovský v. r.
veřejný ochránce práv

---

⁴ Rizika takového stavu ostatně potvrdilo i šetření, které v dané věci vedla má zástupkyně, RNDr. Jitka Seitlová pod sp.zn. 6267/2010/VOP/OZ a s nímž bylo ministerstvo seznámeno.